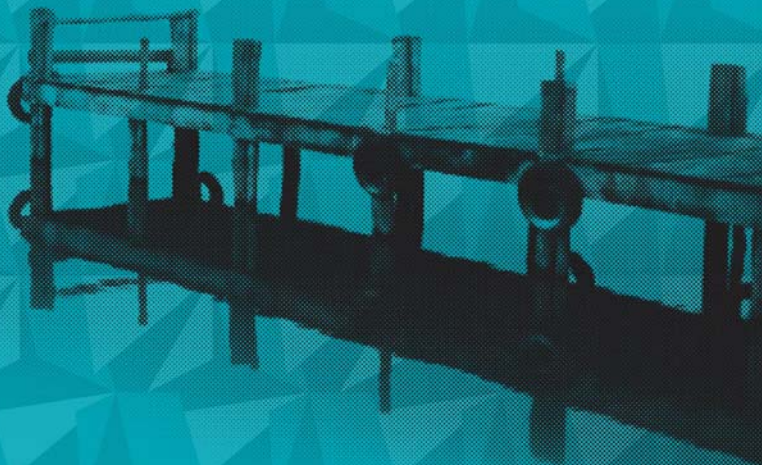

THORÉN & LINDSKOG

SELMA MAHLKNECHT

Ingen fara

Es ist nichts geschehen

Livet var aldrig som i mina berättelser, det vet jag. Men när de tittar upp på mig med sina frågande ögon, går jag barfota längs grusvägen, blod mellan tårna, mitt lockiga hår rufsigt och utslaget, jag går i ultrarapid och där vägen tar slut står Ludwig, Vigo, men det har jag aldrig kallat honom. Jag är alltid sexton år, bara en enda gång har jag erkänt att det faktiskt var senare, men nu kan jag leva med min historia: Jag var sexton år, alltid barfota, och jag bar en blåblommig klänning.

Våren fick knappt plats i fönsterkarmarna, så övermäktig trängde den sig på med sin mustiga grönska, omgiven av svällande surrande och kvitter. Systrarna hade slitit upp alla dörrar och uppbrottets ljud drog genom huset.

»Jag tycker alla romaner ska börja med en resa«, sa Sandy och vek ihop och packade ned sina byxor i resväskan.

»Alla romaner *är* en resa«, svarade Bess lugnt.

»Men är du inte alls rädd?« frågade Sandy och stannade upp.

»Om dej?« Bess vände huvudet mot fönstret.

Varför fick inte jag åtminstone samma kloka profil som hon, hennes mjuka linjer, varför är allt på mig så hårt och kantigt.

»Jag kommer aldrig vara orolig för dej, Sandy.«

Varför är jag då så orolig för mig själv, Bess?

I bilen satt hon tyst och med händerna knäppta. Hon såg bara knäna på föraren, hon vågade inte titta högre än så. Han talade med trafikljusen och hastighetsskyltarna.

»Femti, är dom inte kloka, femti här, då kan vi ju lika gärna skjuta på bilen själva.«

En blommande gren försvann bort, mörkrosa.

Redan vår igen, vad vill den ständigt?

Luften var full av mjuka händer som strök henne över kinderna och över pannan. Sandy borrade in naglarna i knät, smärta, och pressade ihop läpparna.

Om hon åtminstone hade följt med till huset. Om hon åtminstone inte hade lämnat mig ensam idag.

»Nu är vi strax där, där framme ser man redan taket mellan träden.«

Den här gången hade han verkligen talat till henne.
Sandy satte sig ordentligt.

Bess drog för gardinerna. En koltrast sjöng i den grå skymningen, och den ensamma sången högg till i hjärtat på Bess. På bordet låg mobilen. Nej, inte skicka några sms redan första dagen. Men så tittade hon i alla fall. Inte ett enda. I morron, inte förr. Bess gick ut i köket. Så stort huset var nu. Hon satte på radion. Musik, det lät som Tjajkovskij, underbart, julstämning i maj. Sandy skulle ha skrattat, men redan när hon tänkte det, förbjöd Bess sig själv att skicka det. Det är bättre om jag skriver till henne först i övermorgon. Eller på lördag. Ja, lördag, det lät som ordning och reda, ömt föreställde hon sig hur hon från och med nu skulle skriva varenda lördag. Självklart bara kort och utan en beskyddande, orolig underton. Bara sakligt. Hur är det? Allt ok? Men redan det var för mycket, helt enkelt bara: läget? Eller helt enkelt: ingenting alls. Jag tänker inte skriva något alls, bestämde sig Bess. Och så tänkte hon åter på sin mormors blodiga fötter.

Mitt hår hade alltid varit min stolthet, redan från barnsben. Som ett vattenfall föll det ned på min rygg, kraftigt och med svallande lockar. Annars var jag inte vacker, men den som såg mig skrida fram med utsläppt hår följde mig med trollbunden blick. Sedan försvann intresset för mig snabbt, men en liten triumf hade jag i alla fall haft. För övrigt gjorde det mig inget att vara ful. Jag visste att man bara ville vara vacker för männen, men män brydde jag mig inte om. Jag var uppvuxen med män, fyra bröder, två farbröder och en pappa, stor som ett kyrktorn, bara han ensam verkade spränga det lilla rummet. Vi flyttade närmare varandra, och jag satt mellan de stinkande farbröderna som jag en gång i månaden tvättade håret på med såpa. Där lärde jag mig allt som man måste veta om män, och jag förstod att det inte lönade sig att göra sig vacker för dem. Men mitt hår kammade jag med omsorg och strök över det när jag skulle somna, och jag tålde inte att de tog i det med sina grova händer.

Inte ett sms från Bess på tre dagar.

Hon tänker inte på mig längre. Hon har glömt mig.

»Gråter du, Sandy?« frågade fru Hummel. Sandy skakade på huvudet.

»Pollenallergi.«

»Ja«, sa fru Hummel och knöt sitt förkläde, »en sån vår som i år har vi inte haft på länge.«

Hon kom in på rummet med rena lakan, Sandy bäddade sängarna, fru Hummel tog hand om badrummet. När hon kom ut var sängarna klara.

»Vi brukar inte göra veck i kuddarna. Men det ser ju rätt trevligt ut. Kanske skulle vi börja med det.«

»Nej, nej.«

Sandy rodnade, skakade på huvudet och slätade till kudden.

»Det är bara en dum ovana jag har. Förlåt. Jag ska självklart göra som ni brukar göra.«

»Ja, då så...«

Fru Hummel ryckte på axlarna.

»Då gör vi som vi brukar. Vi lägger bara dit en chokladbit för nya gäster. Ibland också fräscha blommor. Eller nåt annat som passar till gästerna. Om vi känner dom.«

»Hur ska jag då veta, vad som är rätt?«

»Fråga bara.«

»Naturligtvis.«

Vilken dum fråga. Hon måste ha fått ett väldigt dåligt intryck av mig. Så blir de andra aldrig stolta över mig. Jag duger helt enkelt ingenting till.

»Din allergi verkar ju rätt besvärlig. Har du varit hos läkaren?«

»Nej. Men det blir strax bättre igen«, sa Sandy, samtidigt som hon tog näsduken ur fru Hummels hand.

»Tack.«

Och hon torkade tårarna och kände hur de fortsatte att rulla nedför kinderna.

På det lilla bordet i hallen låg fem brev, igenklistrade, med adresser, med frimärken. Två gula kuvert. Två blå. Ett rött. I vardagsrummet satt Bess och skrev ett sjätte brev med små, små bokstäver. Bredvid låg ett öppet rött kuvert. Med jämna mellanrum tittade Bess upp och ut genom fönstret. Så mycket solsken, fortfarande. Hon sköt brevet åt sidan, reste sig. Jag borde ringa mormor, tänkte hon. En promenad skulle göra henne gott. Göra oss gott. Vi kunde gå till Nepomukkyrkan och titta ut över stan. Äta en bit äppelkaka med vaniljglass på Café Sonnleiten. Med darrande fingrar slog hon numret.

»Mormor?«

»Bess! Hur är det?«

»Har du tid nu? Jag hämtar dej.«

Det blev tyst. Sedan mormors röst, lite mjukare, nästan ledsen: »Men självklart. När kommer du?«

»På en gång.«

Bess lade på. På vägen ut stoppade hon ned brevet i kuvertet och klistrade igen det. Sedan tog hon breven från det lilla bordet och lade hela bunten i en av lådorna på bordet och stängde lådan ordentligt. Hon tog på sig skorna och hängde handväskan över axeln. Utanför huset slog våren emot henne. Inte illa. Vem vill väl läsa brev i ett sådant väder?

»Får jag fråga en sak?«

De hängde i fönstret och tittade ut, Anna rökte med långa, djupa bloss. Sandy lutade sig långt ut och tittade ned på den smala refugen med blommor mellan platserna.

»Visst. Fråga bara.«

»Heter du verkligen Sandy? Jag menar, är det ditt riktiga namn eller heter du egentligen Sandra eller nåt?«

»Nej, jag heter Sandy.«

»Med y?«

»Ja. Varför frågar du?«

»Vet inte. Du ser verkligen inte ut som en Sandy.«

»Inte? Hur ser jag ut då?«

»Vet inte. Mer som en... alltså, som en Irmgard till exempel.«

»Irmgard?«

»Jaa, du vet vad jag menar. Nåt lite mer gammaldags. Ett sånt gammalt namn skulle passa dej, tycker jag.«

»Aha. Tja, kanske det.«

Nåt gammaldags. Ser jag verkligen ut så?

»Jag ville inte såra dej.«

»Ingen fara, det är okej. Kanske har du ju rätt. Bess och jag växte upp hos vår mormor. Kanske gav hon oss nåt med på vägen. Nåt gammaldags.«

Hos mormor, av alla människor.

»Du blev ju verkligen sårad.«

»Nej. Nej, nej. Sandy är ju kanske tjugohundratalets Irmgard.«

Var har jag hört det förut?

»Jag tycker ju att sånt som är gammaldags på nåt sätt är coolt. Det lustiga sättet som du pratar på till exempel.«

»Vadå, hur pratar jag då?«

»Ja, du vet... Jag menar, hur gamla är vi? Och du låter ju som... Du vet vad jag menar. Alltid så vårdat.«

»Och vad är det för fel på det då?«

Sandy vände sig bort, satte sig på golvet under fönstret. Anna fimpade cigaretten och stängde fönstret. För ett ögonblick tittade hon villrådigt ned på Sandy, som inte besvarade hennes blick, sedan sjönk hon ned bredvid henne.

»Så var det inte menat. Jag tycker verkligen det är coolt som du pratar. Själv pratar jag ju alltid lite för snabbt. Än sen då, det är bara mitt sätt. Och ditt sätt är ju istället...«

»Det är okej.«

Vi hör bara hemma i olika världar.

Det blev tyst igen. Anna pillade på sitt förkläde.

»Gillar du jobbet här egentligen?«

»Visst. Det är helt okej.«

Varför låter hon mig inte äntligen vara i fred? Tror hon verkligen att vi kan bli vänner?

»Och vad brukar du göra på din lediga dag? Vilken dag är det egentligen? Onsdagar? Åker du hem?«

»Nej, det är ingen idé. Jag hade tänkt stanna här och...«

Vad ska jag göra här? Och vad ska jag göra någon annanstans? Vad ska jag göra över huvud taget?

»Här, alldeles i närheten, finns en liten sjö med en brygga och vass och en liten vik och sånt. På helgerna är det fullt med folk. Men på onsdagarna är det nog rätt lugnt.«

»Det är en bra idé. Då skulle jag kunna ta med böcker och läsa. Kanske åker jag dit.«

»Gör det! Jag lovar, du kommer gilla det. Sen har du inte lika mycket hemlängtan mer.«

»Men det har jag ju inte.«

»Säkert.«

Hon tror inte ett ord på vad jag säger.

»Anna! Sandy! Var håller ni hus? Familjen Loitolds behöver nya handdukar! Och rum 14 är klart nu för att städas.«

»Vi kommer, fru Hummel, vi är på väg!«

De sprang uppför trappan, väsnades och rättade till sina hättor på vägen. De krockade nästan med en äldre gäst som makligt kom ned för trappan.

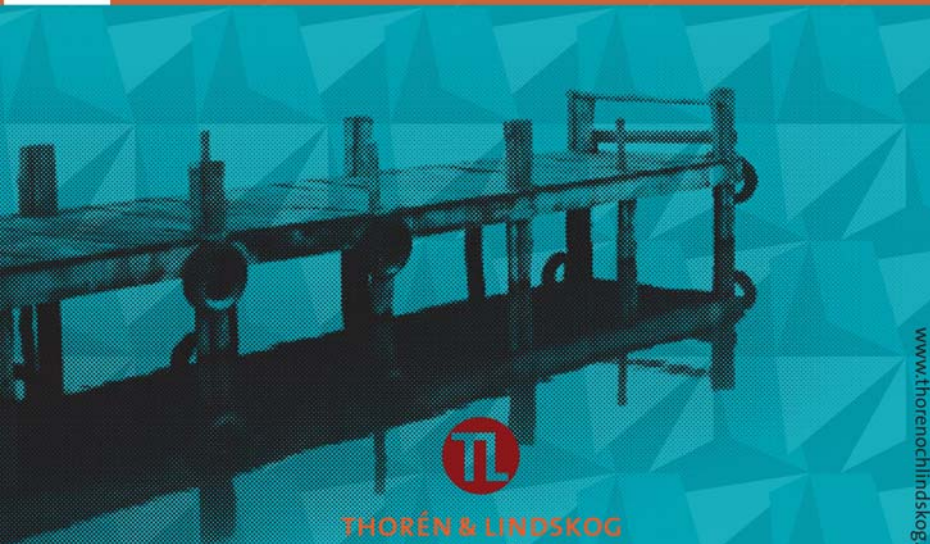
»Ursäkta!« ropade den ena och började nästan frusta av skratt. »Ursäkta«, ekade det generat från den andra och de skyndade vidare.

»Gyllene ungdomsår«, tänkte han.

Systrarna Bess och Sandy försöker hitta rätt i livet. De växte upp hos sin mormor och deras relation till henne och till varandra är komplicerad. Men varför? Efter Sandys självmordsförsök börjar pusselbitarna falla på plats. *Ingen fara* är Selma Mahlknechts debutroman.

Mer om författaren och boken på omslagets insida och vår hemsida.

THORÉN & LINDSKOG

Tysk litteratur på svenska